

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาชายระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนประเภทสหศึกษา สังกัดโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง และสมัครเข้าแข่งขันกีฬานักเรียนของกรมพลศึกษา ประจำปีพุทธศักราช 2523 จำนวนทั้งสิ้น 100 คน เป็นนักกีฬาประเภทชุกจำนวน 50 คน และเป็นนักกีฬาประเภทบุคคล จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบกรวจคำตอบ (Check List) และแบบปลายเปิด (Open Ended)

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับทิศทางสังคม ซึ่ง สมคิด บุญเรือง¹ ได้ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของ วิมล โรจนวีระ²

¹ สมคิด บุญเรือง, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ ไม่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการปรับทิศทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2515" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2516), หน้า 6.

² วิมล โรจนวีระ, "การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับทิศทางสังคมระหว่างเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513), หน้า 88-89.

ซึ่งเป็นแบบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล สเกล (กึ่งภาคผนวก ข.)

แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับตัวทางสังคม

เจนนิงส์ (Jennings, 1959 : 34-41) ได้เสนอวิธีศึกษาให้ทราบถึงความรู้สึกในกานต่าง ๆ ของเด็ก เพื่อวิเคราะห์การปรับตัวของเด็กไว้ 3 วิธี คือ

1. ใ้คำถามให้เด็กตอบโดยเสรี
2. บันทึกประจำวัน
3. การสัมภาษณ์ผู้ปกครองที่บ้าน

กรอนดัลด์ (Gronlund, 1959 : 177-182) ได้เสนอแนะให้ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของการปรับตัวทางสังคมของเด็ก โดยใช้กลวิธีให้เด็กรายงานเรื่องราวของตนเอง (Self-report technique) กลวิธีโปรเจกทีฟ (Projective technique) หรือแบบสอบถามเกี่ยวกับการปรับตัว (Adjustment questionnaires) แบบสำรวจปัญหา (Problem Check-list) และแบบประมาณค่าตัวเอง (Self-rating) จากแนวความคิดต่าง ๆ เหล่านี้ วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ, 2512) ได้สร้างแบบทดสอบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล สเกล (Semantic Differential scale) ขึ้นวัดบุคลิกภาพการเก็บตัวหรือการแสดงตัว การยอมรับตนเอง อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการปรับตัวทางสังคมของวัยรุ่น ข้อทดสอบฉบับนี้มี 50 ข้อ แนวข้อทดสอบได้วัดการยอมรับตัวเองของเด็กโดยวัดถึงแก่นของพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกหรือใจเป็นแบบแผนในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในทางสังคม และได้ผลเป็นที่พอใจ

วิมล โรจนวีระ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางสังคม และการปรับตัวทางสังคมระหว่างเด็กชั้นประถมปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยได้อาศัยแนวความคิดของ วันเพ็ญ อายุการ สร้างแบบทดสอบการปรับตัวทางสังคมเป็นแบบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล สเกล เช่นกัน แต่ได้ปรับปรุงวิธีการเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องอันเนื่องมาจากลักษณะของข้อสอบแบบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล สเกล ซึ่งทำให้นักเรียนเข้าใจยาก และมักจะเข้าใจผิด จึงได้ปรับปรุงดังนี้ คือ



1. แปลงมาตราวัดแต่ละข้อออกเป็นค่าพหุคูณด้วยค่าที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย แทนที่จะให้นักเรียนเขียนเครื่องหมายลงตามช่องที่กำหนด และในตอนที่ เป็นความรู้ลึกถก สถานการณ์ที่เลือกนั้น ก็ให้กำหนดค่าไว้ให้นักเรียนเลือกเอาค่าใดค่าหนึ่ง เติมลงไปในตอน ท้ายของข้อทดสอบข้อนั้น ตามความรู้ลึกที่แท้จริงคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
2. นำข้อสอบชุดใหม่จำนวน 80 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ คัดเลือกไว้เป็นกลุ่มทดลอง
3. นำผลมาวิเคราะห์ปรับปรุง

จากการศึกษาปรับปรุงครั้งนี้ก็ได้ขอทดสอบวัดการปรับตัวทางสังคม เป็นจำนวน 60 ข้อ

สมติก บุญเรือง ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของ วิมล โรจน์วีระ เป็นข้อทดสอบแบบให้เลือกและให้คัดแปลงในตอนที่เกี่ยวข้องกับความรู้ลึก ทอสถานการณ์นั้น ให้จัดข้อให้เลือกทั้ง 5 ข้อไว้ให้นักเรียนเลือกเลยโดยนักเรียนไม่ต้อง นึกและเขียนเอาเอง

การให้คะแนนแบบทดสอบการปรับตัวทางสังคม

การให้คะแนนให้ตามลำดับ คือ 1, 2, 3, 4, และ 5 คะแนน ในข้อให้เลือก ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือในแบบทดสอบ และให้คะแนน 1, 2, 3, 4, และ 5 คะแนน ในคำตอบ ที่ต้องเลือกเกี่ยวกับความรู้ลึก ซึ่งจะอยู่ทางขวามือในแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนทั้งสองมา คูณกันเป็นคะแนนการปรับตัวทางสังคมของข้อนั้น ตามสูตรของ ฟิชท์เบน (Fishbein) ที่ใช้สำหรับในการวัดทัศนคติ คือ

$$A = \sum_{i=1}^{60} a_i b_i$$

เมื่อ A คือ ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬา
a คือ ความคิดเห็นของนักกีฬาที่พอใจหรือไม่พอใจต่อลักษณะของตน

- b คือ ความเชื่อว่า ตัวนักกีฬาเองเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า เป็นความจริงสำหรับตัวนักกีฬา อาจจะไม่ใช่ออย่างที่เป็นอยู่จริง ๆ แต่นักกีฬายอมรับรู้ว่าเขามีความรู้สึกอย่างนั้น

(คู่มือการให้นำหน้าหนักของคะแนนในแต่ละข้อเลือกที่ภาคผนวก ข.)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้ผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และส่งทางไปรษณีย์ พร้อมทั้งนำวันเวลาในการส่งแบบสอบถามคืน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์ดังนี้

- นำแบบสอบถามตอนที่ 1 ของนักกีฬาประเภทชุกและนักกีฬาประเภทบุคคล มาแจกแจงความถี่ของคำตอบ เพื่อรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของนักกีฬา
- นำแบบสอบถามตอนที่ 2 มาคำนวณคะแนนการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทชุก และนักกีฬาประเภทบุคคล จากสูตรดังนี้

$$A = \sum_{i=1}^{60} a_i b_i$$

- คำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทชุก และนักกีฬาประเภทบุคคล
- เปรียบเทียบกราฟของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทชุก และนักกีฬาประเภทบุคคล
- ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทชุก และนักกีฬาประเภทบุคคล โดยใช้การทดสอบค่าซี (z-test) (ดังสูตรในภาคผนวก ก.)

6. นำแบบทดสอบความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภทบุคคลมาแจกแจงความถี่ของค่าตอบแต่ละข้อ จัดเป็นอันดับแล้วตามค่าเฉลี่ย โดยกำหนดคะแนนแต่ละอันดับดังนี้

ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมมากที่สุด เทียบกับคะแนน 25

ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมมาก เทียบกับคะแนน 16

ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมปานกลาง เทียบกับคะแนน 9

ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมน้อย เทียบกับคะแนน 4

ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมน้อยมาก เทียบกับคะแนน 1

เมื่อได้ค่าเฉลี่ยแล้ว นำมาเทียบอันดับโดยถือเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 20.56 ขึ้นไป ถือว่า มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 12.56-20.55 ถือว่า มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 6.56 - 12.55 ถือว่า มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.56 - 6.55 ถือว่า มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.55 ลงมา ถือว่า มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมน้อยที่สุด

นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง